

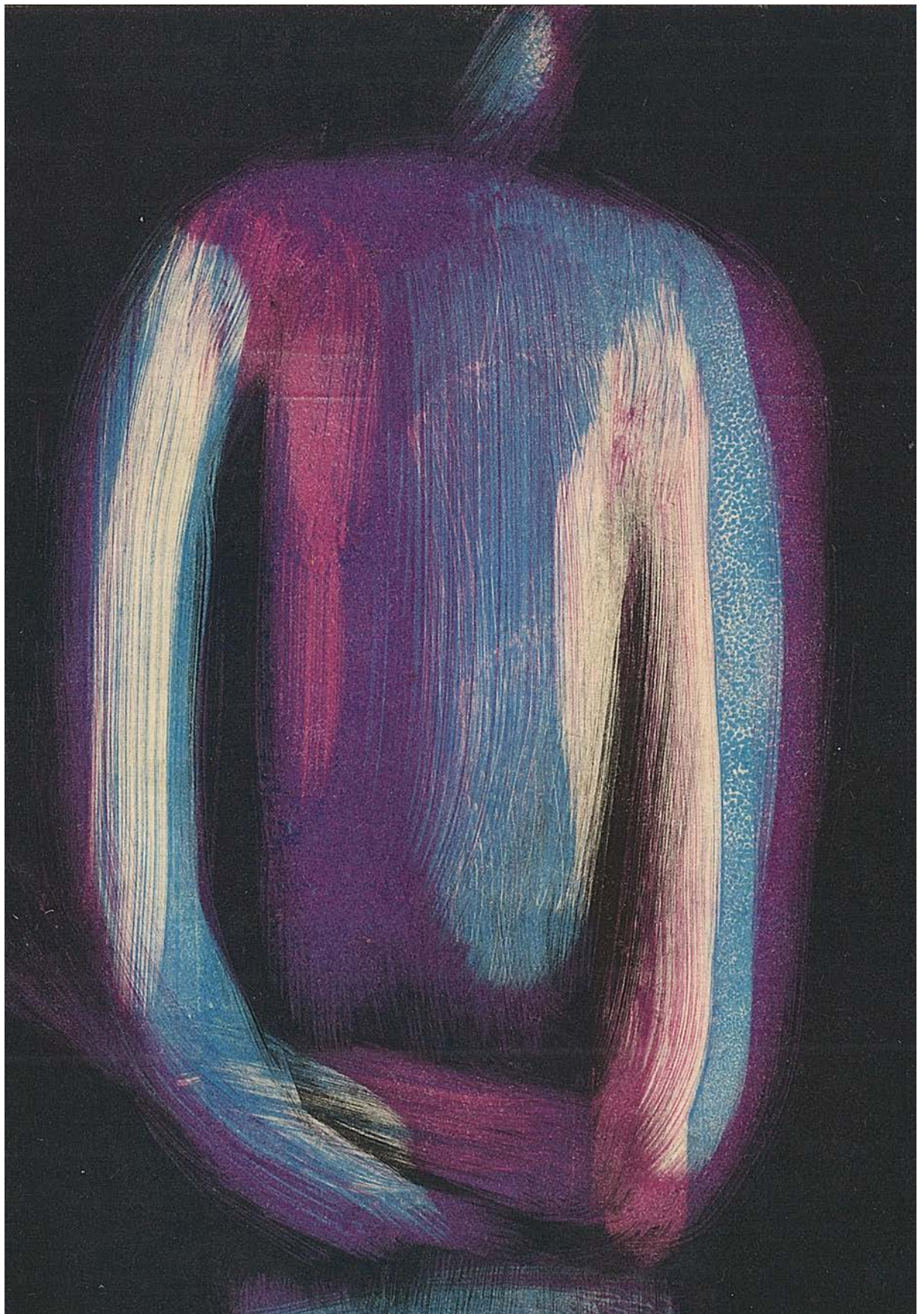
De wind blies de wolken uit elkaar. Er brak een ander licht door dat ons ineens anders naar elkaar en naar de dingen liet kijken. Het scheen op hem en jou, achter het raam van het café. Jij zag hem voor hij jou zag.

Hij zag er niet uit zoals de man naar wie je al die tijd had uitgekeken. Hij was misschien zelfs het tegendeel van wat je je ooit had voorgesteld. Maar er was iets in zijn gebaren, een bijna onmerkbare aarzeling, iets voorzichtig. Hoe hij de pagina's van zijn boek omsloeg, hoe er iets trilde aan zijn slaap toen je dichterbij kwam, hoe hij naar je opkeek toen je voorbij zijn tafeltje liep.

Hoe hij het boek opzijschoof alsof hij je uitnodigde. Hoe je veel stiller dan je wilde 'dag' zei. Hoe hij gebaarde naar de lege stoel voor hem.

Hoe je ging zitten. Hoe jullie allebei in angstzweet uitbarstten — wat moest je zeggen tegen een wildvreemde? Hoe je dan maar naar hem lachte.

Je vroeg welk boek hij las, hij kon er niet veel over vertellen maar hij hield zijn blik zacht en toch dwingend op jou gericht. Na een tijd was je toch aan het praten, je herinnerde je niet hoe dat gebeurd was. En nog wat later waren er uren en uren voorbij.

Voor je het wist, liepen jullie naast elkaar. Je keek achterom en je zag dat hij en jij al een hele weg hadden afgelegd. In de verte strekte een landschap zich voor je uit. Je moest enkel de ene voet voor de andere zetten, terwijl hij naast je liep, om verder te gaan.

